

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 26. prosinca 2006.

Dies natalis

Draga braćo i sestre!

Dan nakon svetkovine Boića, slavimo danas blagdan svetoga Stjepana, đakona i prvoga mučenika. Na prvi nas pogled ovakvo približavanje spomena "Prvomučenika" blagdanu Otkupiteljeva rođenja moe ostaviti na čudu, budući da čovjeka pogađa suprotnost između betlehenskog mira i radosti i drame svetoga Stjepana koji je bio kamenovan u Jeruzalemu za prvog progonstva Crkve koja se rađala. Zapravo, ta prividna neusklađenost ne postoji, ako imamo na umu duboko otajstvo Boića. Djetešce Isus, poloeno u jaslje, jedinorođeni je Sin Boji koji je postao čovjekom. On će spasiti čovječanstvo umirući na kriju. Sada ga motrimo povijenog u jaslama; nakon njegova razapinjanja ponovno će biti povijen, umotan u platno, i poloen u grob. Nije slučajno što boićna ikonografija ponekad prikazuje boansko Djetešce poloeno u mali sarkofag, da bi naznačila da se Otkupitelj rađa da umre, rađa se da dadeivot kao otkupninu za sve.

Sveti Stjepan bio je prvi koji je mučeništvom slijedio Kristove stope; umro je, poput boanskoga Učitelja, praštajući i moleći za svoje progonitelje (usp. *Dj 7,60*). Kroz prva četiri stoljeća kršćanstva, svi sveci što ih je Crkva štovala bili su mučenici. Riječ je o bezbrojnom mnoštvu što ga liturgija naziva "svijetlom vojskom mučenika", *martyrum candidatus exercitus*. Njihova smrt nije poticala na strah i alost, nego na duhovni polet koji je podizao uvijek nove kršćane. Za vjernike, dan smrti - a još više dan mučeništva - nije kraj svega, nego "prelazak" prema besmrtnosti. To je dan konačnog rođenja, na latinskom *dies natalis*. Tako se onda moe shvatiti koja je veza između dana rođenja Kristova i dana rođenja svetoga Stjepana. Da se Isus nije rodio na zemlji, ljudi se ne bi mogli roditi za nebo. Upravo stoga što se Krist rodio, i mi moemo biti "nanovo rođeni"!

Marija, koja je u Betlehemu u svome zagrljaju drala Otkupitelja, i sama je trpjela nutarnje mučeništvo. Podijelila je njegovu muku te ga je morala, još jednom, primiti u svoj zagrljaj kad je skinut s kria. Toj Majci, koja je upoznala radost rođenja i ljutu bol smrti svoga boanskoga Sina, povjeravamo sve koji su progonjeni i koji trpe, na razne načine, poradi svjedočenja i slušenja evanđelju. Uz osobitu duhovnu blizinu mislim i na one katolike koji ostaju vjerni Petrovoj stolici bez popuštanja i kompromisa, ponekad i pod cijenu teških patnja. Čitava Crkva divi se njihovu primjeru i moli kako bi imali snage da ustraju, znajući da su njihove patnje izvor pobjede, pa makar se sada to moglo činiti neuspjehom.

Svima još jednom elim sretan Boić!